ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jiřího Pally ve věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 23, Brno – Kníničky, zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2011, č. j. 11 A 222/2010 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Skutkové a procesní vymezení věci

Občanské sdružení Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích (dále žalobce nebo stěžovatel) žádostí ze dne 12. 12. 2006 o *„poskytnutí informace podle zákona č. 106/99“* reagovalo na tvrzení náměstka hejtmana Jihomoravského kraje Ing. Venclíka, který na zasedání zastupitelstva Jihomoravského kraje řekl: *„První věc, kterou je zde zapotřebí říci, jestli se někdo ohání zájmy České republiky a Jihomoravského kraje, že určité politické skupiny v Rakousku, které platí některé aktivisty, kteří nás bombardují, mají obrovský zájem o to, aby trasa dálnice Brno – Vídeň šla přes Břeclav...“* Žalobce požadoval předat všechny dokumenty, ze kterých náměstek hejtmana vycházel a které dokládají: 1. o které určité politické skupiny v Rakousku se jedná, 2. které konkrétní aktivisty předmětné politické skupiny a jak platí, 3. jak a kdy aktivisté „bombardovali“; 4. požadovali předat veškerou korespondenci předmětných aktivistů ve věci ÚP VUC

Břeclavsko, a to za období od 1. 1. 2005. Zatímco prvé tři okruhy žádosti byly (ve vztahu k tomuto řízení) v průběhu doby řešeny sdělením povinného, že takovými informacemi nedisponuje, čtvrtá otázka předmětem řízení zůstává.

Žalobce byl krajským úřadem Jihomoravského kraje (dále krajský úřad JMK) přípisem ze dne 13. 12. 2006 podle § 15 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. (dálen jen Infz) vyzván k upřesnění bodu 4. žádosti, specificky ke konkretizaci subjektu, resp. subjektů, kterých se má požadovaná korespondence týkat, resp. ke konkretizaci subjektu či subjektů, kteří jsou v daném případě vedle „předmětných aktivistů" adresáty nebo odesílateli korespondence. V tomto přípisu je také obsaženo upozornění na důsledky nesplnění požadavku upřesnit žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy podle § 14 odst. 5 písm. b) a § 15 Infz, spočívající v odmítnutí bodu 4. žádosti.

Na výzvu k doplnění žádosti reagoval žalobce dne 29. 12. 2006 odpovědí, ve které uvedl, že *„[v]ýzvu povinného subjektu pokládá za věcně neodůvodněnou, nicméně v zákonné lhůtě reaguje takto: Identifikace aktivistů musí být známá náměstkovi hejtmana ing. Venclíkovi. Tím jsou aktivisté pro povinný subjekt nepochybně identifikováni a ostatně jejich identifikace je žadatelem požadována v bodě 2. předmětné žádosti o informace."* Dále uvedl, že *„[P]ovinný subjekt nemá právo zneužívat institut upřesňování žádosti o informace v situaci, kdy zjevně požadovaná informace není příliš obsáhlá a jiným způsobem dostatečně úzce specifikovaná. V předmětném případě ... minimálně 4 parametry – jedná se o korespondenci předmětných aktivistů, kterou krajský úřad JMK má nebo má mít ve svém spisovém materiálu, je určeno jasně, že se korespondence týká ÚP VÚC Břeclavsko a jasně je specifikováno období od 1. 1. 2005."*

Přípisem ze dne 21. 12. 2006 krajský úřad JMK žádosti o poskytnutí informace v rozsahu bodu 4 původní žádosti nevyhověl s odkazem na to, že žádost byla (a zůstala) příliš obecná.

Dne 26. 12. 2006 podal žalobce stížnost dle § 16a Infz na postup při vyřizování žádosti o informace, ve které označil za nepřijatelnou odpověď, že krajský úřad nemá k dispozici žádné údaje (k předmětu stížnosti), dále uvedl, že trvá na odpovědi na body 1 – 3 a pokud je taková informace nedoložitelná, je korektní, aby náměstek Ing. Venclík na nejbližším zasedání zastupitelstva uvedl věc na pravou míru. Za chybnou označil také úvahu, že náměstek Ing. Venclík není povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 Infz, neboť dostatečné je, že povinným subjektem je orgán kraje, jehož součástí je i náměstek (hejtmana).

O stížnosti rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj dne 24. 1. 2007 rozhodnutím č. j. 863/2007-91 tak, že odpověď krajského úřadu JMK ze dne 21. 12. 2006 nebyla poskytnuta v souladu se zákonem a krajskému úřadu JMK přikázalo podle § 16a odst. 6 písm. b) Infz žádost znovu posoudit a vyřídit. Krajskému úřadu JMK žalovaný vytkl, že rozhodl o žádosti o poskytnutí informace pozdě [po lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. d) Infz]. K názoru, že 1. náměstek hejtmana není povinným subjektem žalovaný uvedl, že požadované informace žalobce chtěl od krajského úřadu, jehož jménem, případně i jako člen dalšího povinného subjektu - zastupitelstva, náměstek jednal.

Krajský úřad poté znovu věc posoudil a tentokrát rozhodnutím ze dne 2. 2. 2007, č. j. JMK 15998/2007, žádost odmítl, neboť požadovaná informace (bod 4) je formulována příliš obecně a nebyla v zákonné lhůtě upřesněna. V odůvodnění tento závěr specifikoval tak, že ani po upřesnění žádosti není zřejmé, kdo jsou „předmětní aktivisté“, či jaké subjekty jsou adresáty a odesílateli požadované korespondence. Obsahově totožné rozhodnutí vydal krajský úřad JMK téhož dne, avšak pod jiným číslem jednacím, tentokrát JMK 16074/2007.

Proti oběma rozhodnutím krajského úřadu JMK se žalobce (z opatrnosti) odvolal jedním podáním. Ke skutečnostem, týkajícím se konstatované nedostatečnosti (neurčitosti) žádosti o informaci neuvedl žalobce nic nového. Poměrně obsáhle polemizoval na téma kdo a proč je správně nadřízeným orgánem krajského úřadu ve věci, ve které rozhodnutí zpracovával odbor právní a organizační. Pravomoc orgánu rozhodnout o odvolání žalobce vyvodil z úvahy, že záleží na tom, který útvar krajského úřadu pochybí (při zpracování odpovědi nebo rozhodnutí ve věci poskytnutí informace dle Infz).

Ministerstvo pro místní rozvoj (žalovaný) odvolání zamítlo a citované rozhodnutí krajského úřadu JMK potvrdilo. V rozhodnutí ze dne 2. 7. 2007, č. j. 18676/2007-84/482, shora uvedenou žádost rovněž označilo za nepřesnou, neboť jednoznačně neuvádí, kterých subjektů se požadované kopie korespondence týkají a kdo je jejich adresátem a odesílatelem. Kromě toho žalovaný podotkl, že požadované informace by stejně nemohl poskytnout, neboť se nenacházejí v podobě, kterou specifikuje § 3 odst. 3 Infz. Krajský úřad JMK tedy, podle žalovaného, postupoval správně a v souladu s § 14 odst. 5 písm. b) a § 15 Infz.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a rovněž navrhl *„[n]ařídit krajskému úřadu JMK poskytnout informace: kopie veškeré korespondence aktivistů, které měl na mysli 1. náměstek hetmana Jihomoravského kraje ing. Milan Venclík na 14. zasedání zastupitelstva Jihomoravského kraje dne 9. 11. 2006, ve věci ÚP VÚC Břeclavsko, a to za období od 1. 1. 2005.“* Žalobu zdůvodnil konsekventně stejnými argumenty, jaké uváděl i v předcházejících fázích řízení před správními orgány. Navíc vyloučil, že by se domáhal informace v jiné formě, než předpokládá § 3 odst. 3 Infz.

Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 243/2007 - 42. Ztotožnil se s argumentací napadeného rozhodnutí o neurčitosti žádosti o poskytnutí korespondence a vyjádřil názor, že krajský úřad jednal v rámci přenesené působnosti jako povinný subjekt, není tedy významné, který z jeho odborů se podílel na zpracování rozhodnutí, a vyložil také, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 As 24/2010 – 66, tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. V rozhodnutí vycházel z toho, že městský soud se sice vypořádal s kasační námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, nikoli však s další námitkou, že neexistoval důvod k upřesnění či odmítnutí žádosti, protože žádost byla formulována jasně a určitě. Městský soud v meritu věci nezaujal žádné hodnotící stanovisko, přestože tak učinit měl. Jedná se o vadu rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále

jen „s. ř. s.“), která má, dle standardní judikatury Nejvyššího správního soudu (citován rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73), za následek zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Městský soud v Praze žalobu znovu zamítl rozsudkem ze dne 27. 1. 2011, č. j. 11 A 222/2010 - 79. Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v citovaném rozsudku č. j. 4 As 24/2010 - 66, posoudil rozhodné skutečnosti dle zjištění ze správního spisu a dospěl ke stejnému závěru, že žádost o poskytnutí informace je ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) Infz formulována příliš obecně a k překonání této vady nepřispěl ani pokus krajského úřadu JMK vadu odstranit upřesněním, k němuž žalobce vyzval. Stále je nejasné, o jaké aktivisty se má jednat, konkretizována tudíž není ani sama korespondence, a to ani tvrzením, že musí být známa Ing. Venclíkovi.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce včasnou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Zopakoval stejnou argumentaci, užitou v předcházejících fázích řízení, a doplnil ji o část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 4 As 23/2010 (jedná se o rozsudek č. j. 4 As 23/2010 - 61), zmiňující názor odborné literatury (srov. FUREK, A., ROTHANZL, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář, Praha: Linde Praha, a.s., 2010, s. 63 a 64), podle kterého *„[v] některých případech žadatelé požadují ... aby povinný subjekt „dokladoval“ vyjádření svých představitelů, tedy aby odůvodnil, z čeho tento představitel při formulaci svého stanoviska vycházel ... Jestliže žádost ... směřuje k poskytnutí informací, o které měl představitel tohoto subjektu opírat své stanovisko, pak takové informace mají být poskytnuty, má-li je povinný subjekt k dispozici, tj. využil-li představitel povinného subjektu při formulaci svého stanoviska informace, které mu povinný subjekt předal. Není však povinen ... vysvětlovat či „odůvodňovat“, proč jeho představitel určitý názor zaujal. To přitom platí i tehdy, jestliže určitý představitel ... vystupoval jednoznačně ve své roli politika ... i zde totiž informační povinnosti podléhají dokumenty, které mu byly poskytnuty povinným subjektem a o které tento své stanovisko opíral.*“ Citovaný názor v dané věci interpretoval na podporu tvrzení, že představitel kraje Ing. Venclík se vyjadřoval určitým způsobem proto, že měl korespondenci předmětných aktivistů k dispozici. Z toho dovodil, že povinný subjekt nemohl mít pochybnosti o tom, co bylo podkladem výroků Ing. Venclíka. Žádost žalobce o poskytnutí informace proto byla určitá a soud tedy otázku její konkrétnosti a srozumitelnosti posoudil nesprávně. Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se s odůvodněním napadeného rozsudku městského soudu ztotožňuje. Odkazem na stejnou pasáž rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 23/2010 (citace odborné literatury) dokazuje opak tvrzení žalobce. Podle žalovaného z ničeho nevyplývá, že by povinný subjekt měl (nebo měl povinnost mít v souvislosti s výkonem své činnosti) požadované informace (korespondenci) k dispozici a že by je náměstkovi hejtmana předal. Doplnění žádosti potřeboval krajský úřad JMK také proto, že se mělo jednat o informace za období dvou let a krajskému úřadu JMK se jeho vlastním šetřením nepodařilo získat bližší identifikaci subjektů, které měly být adresáty a odesílateli požadované korespondence. Žalovaný navrhl, aby byl rozsudek městského soudu potvrzen.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky věcného projednání kasační stížnosti.

Stěžovatel napadá nové rozhodnutí městského soudu námitkou vadného právního posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], vyplývajícího ze závěru o neurčitosti žádosti o informaci zasláním *„[v]ěškeré korespondence předmětných aktivistů ve věci ÚP VUC Břeclavsko, a to za období od 1. 1. 2005.“* Nedovolává se toho, že by městský soud nerespektoval právní názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil v této věci ve shora citovaném rozsudku č. j. 4 As 24/2010 - 66, tedy důvodu nepřípustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Dřívější rozhodnutí městského soudu v této věci bylo shora uvedeným rozsudkem zrušeno pro nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] z toho důvodu, že se městský soud nezabýval jednou z žalobních námitek, totiž věcnou správností názoru žalovaného o neurčitosti žádosti o poskytnutí informace. Závazný názor Nejvyššího právního soudu městský soud respektoval a v novém rozhodnutí vyložil, proč (z jakých důvodů a na základě jakých spisových podkladů správního řízení) žádost o poskytnutí informace zasláním kopií korespondence aktivistů nebylo možné považovat za „jasnou a určitou“ ani po jejím upřesnění k žádosti krajského úřadu JMK. V žádné fázi objasňování problematiky nebylo jednoznačně určitelné, o jaké aktivisty, adresáty či odesílatele korespondence se jedná.

K tomu je třeba dodat, že z ničeho nevyplývá, že by požadovanou korespondenci (nebo jakékoli doklady, pocházející z údajných aktivit nějakých aktivistů), měl (nebo dokonce měl mít) správní orgán ve svém spisovém materiálu. Není totiž jisté ani to, zda taková korespondence vůbec existovala. Krajský úřad JMK ostatně nedisponuje ani jinými dříve požadovanými podklady k celé záležitosti, jak je zřejmé z řešení žádosti o informace k bodům 1 (až 3) původní žádosti.

Kasační stížnost žalobce proti novému rozsudku městského soudu byla podána proto, že klíčovou otázku jasnosti a určitosti žádosti o informaci vyložil městský soud jinak než žalobce. To je nepochybně přípustný důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Předcházející rozsudek městského soudu byl zrušen pro nepřezkoumatelnost dle § 103 odst. 1 písm. d) spočívající v tom, že v jeho napadeném rozsudku byla jedna z uplatněných námitek opomenuta. Tato vada byla odstraněna a nyní se jedná o správnost právního názoru vysloveného v novém rozsudku městského soudu. V takovém případě nelze uvažovat o nepřípustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. – obdobně Nejvyšší správní soud třeba v rozsudku ze dne 3. 9. 2009, č. j. 6 Ads 56/2008 - 82.

Nejvyšší správní soud tedy projednal věc v rozsahu kasační stížnosti a jejích důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a konstatoval, že řízení před městským soudem nebylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a nezjistil ani žádný jiný důvod, ke kterému by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a poté uzavírá, že kasační stížnost není důvodná.

Žalobce ke zdůvodnění svého názoru v kasační stížnosti poukázal mylně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010 - 61.

V posuzovaném případě neplatí podmínka citovaného názoru *„[v] některých případech žadatelé požadují ... aby povinný subjekt „dokladoval“ vyjádření svých představitelů, tedy aby odůvodnil, z čeho tento představitel při formulaci svého stanoviska vycházel ... Jestliže žádost ... směřuje k poskytnutí informací, o které měl představitel tohoto subjektu opírat své stanovisko, pak takové informace mají být poskytnuty, má-li je povinný subjekt k dispozici, tj. využil-li představitel povinného subjektu při formulaci svého stanoviska informace, které mu povinný subjekt předal...“*. K tomu v daném případě rozhodně nedošlo, nikdo ani netvrdí, že by povinný subjekt (§ 2 odst. 1, 2 Infz) jakékoli informace k relevantní problematice předal 1. náměstkovi hejtmana JMK. Z ničeho nevyplývá, že by takové informace měl z vlastních zdrojů a žalovaný přímo vylučuje, že by mu tyto informace poskytl náměstek hejtmana Ing. Venclík. Je vůbec otázka, zda se tvrzení Ing. Venclíka opíralo o reálné údaje nebo o domněnky či spekulace. V tomto případě platí nepochybně druhá část citovaného názoru: *„[N]ení však povinen (povinný subjekt) ... vysvětlovat či „odůvodňovat“, proč jeho představitel určitý názor zaujal. To přitom platí i tehdy, jestliže určitý představitel ... vystupoval jednoznačně ve své roli politika.“*

Pro dokreslení lze k tomu doplnit i další část odůvodnění shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 As 23/2010 - 61) *„[f]ormulace podané žádosti... zjevně mířila na bližší odůvodnění a vysvětlení zaujatého názoru (tvrzení) představitele Jihomoravského kraje. Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že veškerá vyjádření veřejných představitelů musí být přesně doložitelná. I tito představitelé mohou veřejně prezentovat svůj názor, aniž by byl jakkoliv doložitelný. S tím je pochopitelně spojen následek, že za svá tvrzení či své názory nesou politickou, případně též právní odpovědnost. Povinný subjekt přitom není povinen tyto názory blíže vysvětlovat či odůvodňovat, nicméně by je měl doložit dokumenty, a to za předpokladu, že takové dokumenty má objektivně k dispozici nebo je mít měl.“* Nejvyšší správní soud již shora vyložil, že tato podmínka splněna nikdy nebyla.

Lze připustit, že argumentace Městského soudu v Praze v napadeném rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 11 A 222/2010 – 79, je poněkud strohá, přesto lze souhlasit s jeho závěrem, že žádost o poskytnutí informace předložením korespondence „předmětných“ aktivistů je vskutku nejasná a neurčitá. Kdyby 1. náměstek hejtmana JMK ve svém projevu na 14. zasedání zastupitelstva JMK dne 9. 11. 2006 vycházel z podkladů, získaných třeba od povinného krajského úřadu, byly by identifikační znaky, kterými žalobce „upřesňoval“ svou žádost jistě určitější. Aktivisté by byli podklady specifikováni, korespondenci by měl, respektive musel mít JMK ve svém spisovém materiálu a to, že by se korespondence týkala období od 1. 1. 2005 a územního plánu Břeclavska, by identifikaci informace dále prospělo. Žádný z těchto předpokladů ovšem není prokázán. Náměstek hejtmana není nositelem povinnosti poskytnout informaci nebo spolupracovat při jejím získávání ve smyslu § 2 odst. 2, 3 a § 3 odst. 3 Infz a také, dle sdělení žalovaného, žádné informace neposkytl. Dlužno dodat, že je vcelku jedno, zda proto, že nechtěl nebo žádné exaktní informace nemá. Zároveň je však jediným, kdo teoreticky informace může mít. Naopak krajský úřad sice povinným subjektem je, nelze ovšem zároveň vycházet z toho, že by vlastnil nějakou korespondenci, identifikovanou obsahem, autorem a příjemcem. Žalobce rozhodně neprokázal (respektive ani neprokazoval, jen tvrdil), že taková korespondence vůbec existuje a musí být dokonce v dispozici povinného subjektu a že si ji ve skutečnosti Ing. Venclík třeba nevymyslel.

Stěžovatel se formulací bodu 4 žádosti pohyboval od počátku ve sféře pouhé spekulace, že náměstek hejtmana mluvil o tom, o čem má jednoznačné podklady. Je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108). Procesní úspěch stěžovatele rozhodně podstatně závisí na tom, jak je schopen svá tvrzení prokazovat a vůbec důvody kasační stížnosti konkretizovat, nikoli jen opakovat žalobní argumentaci, jak činí v této věci.

Městský soud za popsaného stavu právem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal rozhodnutí v rozsahu § 16 odst. 4 Infz po novele zákonem č. 61/2006 Sb. Rozhodnutí správních orgánů, přezkoumávaná soudem, totiž obsahují srozumitelná, byť stručná, zdůvodnění, proč bylo namístě žádost stěžovatele o informaci odmítnout, zatímco stěžovatel na konkretizaci stížnostní námitky, respektive vůbec argumentů žádosti od počátku řízení před soudy, neuvádí nic. Věcná správnost rozsudku městského soudu odpovídá všem shora uvedeným důvodům, vychází ze shromážděného skutkového stavu a správně je aplikován a interpretován též § 14 odst. 5 písm. b) Infz. V tomto smyslu je rozsudek městského soudu v souladu také s dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu – viz například rozsudek ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65. Nejvyšší správní soud v tomto případě považuje za zjevné, že správní orgány požadovanou informaci (korespondenci) stěžovateli poskytnout nemohly, a to zcela jistě z důvodu neurčitosti žádosti, opírající se o údaje, které neměl povinný orgán k dispozici.

Nad rámec nutného zdůvodnění je namístě připomenout, byť to implicitně plyne i z odůvodnění rozsudku městského soudu, že nic nedokazuje právě to, že by požadované informace krajský úřad JMK měl nebo měl mít. Co se v daném případě dozvěděl od 1. náměstka hejtmana JMK, to zveřejnil (a zaznamenal) nebo zveřejnění nijak nebránil. Nezveřejnil pouze to, co neměl (a neměl ani možnost získat). Žalobce pak ničím shora uvedené závěry nezpochybnil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl tento soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný a právo na náhradu nákladů mu podle zásady úspěchu v řízení nepřísluší. Žalovanému žádné náklady nad rámec, vyplývající z běžné úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu